

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **AGENCY TRANSPORT s.r.o.**
sídlem Družstevní 63, Chrastava
zastoupen advokátem Mgr. Ing. Jiřím Horou
sídlem Moravské náměstí 15, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábr. Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2022, č. j. 87/2020-110-SDNA/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. F.

I. Předmět řízení

1. Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru dopravní obslužnosti (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 7. 2021, č. j. OD 79/2020 KULK 47218/2021/67.1/Mm. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání následujících přestupků dle zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silniční dopravě“):

1. dle § 35 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil porušením § 3 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě, když nezajistil řádné vedení záznamů o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku v souladu s čl. 34 odst. 3 písm. b) nařízení č. 165/2014 tím, že řidič Stejskal nezaznamenal na Kartu řidiče X svoji aktivitu v časovém úseku:

- od 17:17 hod. dne 7. 6. 2019 do 6:43 hod. dne 10. 6. 2019,
- od 15:57 hod. dne 13. 6. 2019 do 6:24 hod. dne 14. 6. 2019,
- od 15:19 hod. dne 14. 6. 2019 do 6:27 hod. dne 17. 6. 2019,

na kartě řidiče Stejskala není ve výše uvedených obdobích zaznamenána aktivita řidiče Stejskala automatickým záznamem ani ručním zadáním;

2. dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil porušením § 9 odst. 2 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, když nezajistil, aby ve vozidle Mercedes Benz, reg. zn. X, používaném k podnikání byl při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, neboť při silniční kontrole uskutečněné dne 17. 6. 2019 v 12:35 hod. na silnici I/10 – Malá Skála řidič vozidla nepředložil kontrolnímu orgánu doklad o oprávnění k podnikání;

3. dle § 35 odst. 4 zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil porušením § 23 odst. 2 písm. h) zákona o silniční dopravě, když jako dopravce nebezpečných věcí nezajistil, aby vozidlo Mercedes Benz, reg. zn. X, při přepravě 2 000 kg nebezpečné věci UN 3077 bylo dne 11. 3. 2019 v 10:50 hod. na silnici I/13 – Albrechtice opatřeno pravoúhlou oranžovou tabulkou na přední a zadní straně dopravní jednotky dle odst. 5.3.2.1.1 dohody ADR.

2. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci podle § 35 odst. 6 písm. a), b), d) zákona o silniční dopravě uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí především popsal předchozí průběh správního řízení, neboť shora označené prvostupňové rozhodnutí bylo již třetím v řadě. První dvě rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla totiž žalovaným zrušena. Závěry třetího rozhodnutí však již žalovaný aproboval. Uvedl, že v řízení bylo postupováno podle zákona o silniční dopravě ve znění účinném v době spáchání přestupků, tedy do 30. 6. 2020. V době provedení silničních kontrol vykonával žalobce nákladní dopravu pro cizí potřebu, proto se na něj vztahují povinnosti vyplývající ze zákona o silniční dopravě a souvisejících předpisů. Žalovaný se ztotožnil se shora uvedenými skutkovými zjištěními správního

orgánu I. stupně a v návaznosti na znění odvolacích námitek uvedl, že zákon o silniční dopravě je koncipován tak, že k vyvození odpovědnosti dopravce postačuje samotný fakt porušení nebo nesplnění povinností stanovených tímto zákonem nebo uložených na jeho základě. Jde o absolutní objektivní odpovědnost dopravce. V souladu s § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě se dopravce nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek uvedený v § 35 odst. 2 písm. h) a § 35 odst. 4 zákona o silniční dopravě. K objektivní odpovědnosti dopravce žalovaný odkázal především na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59, a ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 92/2008-76. Dodal, že ani Ústavní soud neshledal rozpor předmětné úpravy s ústavními předpisy.

4. Dle žalovaného je jednání žalobcových zaměstnanců (řidičů) přiřitatelné žalobci. Na něm je, aby na zaměstnance svými pokyny působil, v případě porušování povinností s nimi případně rozvázal pracovní poměr či u nich nárokoval náhradu způsobené škody. Základním předpokladem pro uložení sankce žalobci je skutečnost, že ohrožení zákonem chráněného zájmu nastalo. Na tom nic nemění ani opatření, která žalobce učinil k zabránění spáchání přestupku. Postižení řidičů pro jimi spáchané přestupky není vyloučeno, avšak s žalobcem je vedeno jiné řízení pro spáchání jiných přestupků, za něž odpovídá. Uloženou výši pokuty zhodnotil žalovaný jako výrazně nižší, než by za daných okolností v rámci sazby do 700 000 Kč měla být, uzavřel nicméně, že není oprávněn k odvolání žalobce změnit prvostupňové rozhodnutí v žalobcův neprospěch.

II. Žaloba

5. Žalobce ve včasné žalobě namítal, že nemůže být shledán vinným ze spáchání popsaných přestupků, neboť učinil vše, co bylo možné učinit, aby k závadnému jednání nedošlo. Jednalo se o selhání řidiče, nikoliv žalobce. Odpovědnost žalobce nemůže být chápána jako zcela bezbřehá, bez možnosti liberace. Je namístě zkoumat, zda a jak dopravce zajišťuje, aby k protiprávnímu jednání fakticky spáchanému řidičem nedocházelo. Pakliže je prokázáno, že dopravce vynaložil veškeré možné úsilí, nemůže být trestán. Všichni žalobcovi řidiči jsou řádně proškolení, což je žalobcem zajišťováno a financováno. Zvyšují si kvalifikaci i nad rámec povinných školení, jsou držiteli osvědčení řidiče ADR dle dohody ADR, které získává řidič jako fyzická osoba. Žalobci není zřejmé, jak více by měl zajistit, aby řidič dodržoval veškeré své povinnosti. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné. Smyslem rozhodnutí by mělo být nejen potrestání dopravce, ale i poučení, jak se vyvarovat opakování problému, aby byla zajištěna bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
6. Žalobce nezpochybňuje, že uvedené přestupky měly být řešeny. Přestupky fakticky spáchali řidiči, přičemž i žalovaný naznačil, že jim může být uložena pokuta za přestupek dle § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě. Šlo jednoznačně o protiprávní jednání, které by mělo být projednáno s řidičem, jenž má být sankcionován. A pokud již řidič sankcionován je, není přiměřené, aby byl sankcionován i dopravce. Zde má dojít ke zkoumání, zda skutečně dopravce zajistil vše, co je v jeho možnostech, aby řidič přestupek nespáchal. Ze strany žalobce bylo takové úsilí prokazováno, byly doloženy prezenční listiny ze školení. Řidič X byl v roce 2019 novým zaměstnancem. Ačkoliv byla zajištěna veškerá školení a potřebná kvalifikace, na jeho straně došlo k selhání vyplývajícímu z toho, že v daných řidičských oprávněních byl začátečníkem. Řidič X byl již zkušeným, každoročně

proškoleným řidičem. Na místě kontroly dne 11. 3. 2019 sice neměl tabulky na správném místě, nicméně ve vozidle je měl. Šlo pouze o jeho selhání. Žalobce nemůže mít naprostou kontrolu nad jednáním všech řidičů v průběhu jejich pracovních cest.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že žalobní námitky jsou totožné s dříve uplatněnými odvolacími důvody, načež v podstatě zopakoval argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že jde o tzv. absolutní objektivní odpovědnost dopravce, k čemuž citoval z judikatury Nejvyššího správního soudu. Dle žalovaného není třeba zkoumat, zda se řidiči protiprávního jednání dopustili bez souhlasu žalobce, proti jeho vůli, či jednali svévolně, když předmětná povinnost žalobce je splněna pouze tehdy, pokud jsou příslušná ustanovení zákona o silniční dopravě dodržena. Žalobce se tak nemohl své odpovědnosti za předmětné přestupky zprostit. Vytýkané porušení povinností žalobce ani nerozporoval. Žalobce má povinnost pravidelně kontrolovat údaje zaznamenané digitálním tachografem ve vozidle a na kartě řidiče, a tím může být průběžně informován, pokud se porušení řidiči dopustí. Ve smyslu § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky se sice lze zprostit odpovědnosti, avšak pouze pokud dopravce prokáže, že vynaložil veškeré úsilí, aby přestupku zabránil. Žalovaný k tomu citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27, a uvedl, že právní úprava odpovědnosti v zákoně o silniční dopravě, podle které se u stanovených přestupků nelze odpovědnosti zprostit, je lex specialis k uvedenému ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky. Proškolením řidičů se žalobce nezprostil své odpovědnosti dopravce.
8. Jednání řidičů žalobce, jakožto jeho zaměstnanců povinných plnit pokyny zaměstnavatele, je přičitatelné žalobci. Je v dispozici žalobce, zda a jaká opatření učiní k tomu, aby takovému jednání ze strany jeho zaměstnanců – řidičů – předcházel. Motivace řidičů ani délka jejich pracovního poměru nemá na splnění povinností žalobce vliv. Názor žalobce, že jím placená školení nemají na přístup řidičů k plnění jejich povinností pozitivní dopad, nemůže být důvodem, pro který by mohl být zproštěn odpovědnosti za spáchané přestupky, ale spíše důvodem k zamyšlení, zda dosavadní školení působí dostatečně účinně k předcházení nedodržování povinností řidiči, případně k úvahám, zda se řidiči dopouštějí porušování povinností záměrně či nikoliv, a v případě zjištění o jakou variantu se jedná, tomu přizpůsobit školení či nastavit jiný preventivní a motivační systém pro řidiče. To však nespadá do kompetencí žalovaného. S řidičem může být vedeno správní řízení za skutek, kterého se dopustil jako řidič motorového vozidla, s žalobcem bylo vedeno správní řízení pro skutek, kterého se dopustil jako subjekt odpovědný za provozování silniční dopravy. Řidičům velkých vozidel může být za porušení zákona o silniční dopravě uložena pokuta za přestupek uvedený v § 34e odst. 3 zákona o silniční dopravě, případně mu může být uložen i zákaz výkonu činnosti řidiče velkého vozidla. S žalobcem, který je odpovědný za provozování silniční dopravy, je pak vedeno správní řízení dle zákona o silniční dopravě, a to z důvodu spáchání jiných přestupků.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

10. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupků podle § 35 odst. 2 písm. h), § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 4 zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020. Podle § 36 odst. 3 téhož zákona se právnická a podnikající fyzická osoba odpovědnosti za přestupek podle § 34f odst. 1 písm. a), b), d) a f) až n), § 35 odst. 1 písm. c) a n), § 35 odst. 2 písm. b) a h) a § 35 odst. 4 nemůže zprostit.
11. Podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
12. Zmíněná ustanovení zakotvující jednotlivé skutkové podstaty přestupků předpokládají objektivní odpovědnost za přestupky, neboť k jejich spáchání se nevyžaduje zavinění pachatele. Pokud jde o závěr žalovaného ohledně absolutně chápané odpovědnosti za výsledek bez možnosti liberace, ten je v daném případě platný pouze částečně. Žalovaný odkazoval na starší judikaturu Nejvyššího správního soudu (z let 2008 a 2009), z níž takový závěr dovozoval, soud však podotýká, že je namístě jednak zohlednit změnu právní úpravy, a dále nepustit ze zřetele, že v daném případě byly řešeny tři rozdílné přestupky.
13. Zákon o odpovědnosti za přestupky je s účinností od 1. 7. 2017 obecným předpisem na úseku přestupků. V jeho § 21 odst. 1 je výslovně zakotvena obecná možnost zproštění odpovědnosti právnické osoby za přestupek. Není přitom žádného důvodu, proč by uvedené ustanovení obecně nemělo dopadat na přestupky právnických osob spočívající v porušení zákona o silniční dopravě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 101/2019-28).
14. V případě některých konkrétních přestupků je však aplikace tohoto ustanovení vyloučena speciální právní úpravou obsaženou přímo v zákoně o silniční dopravě. Ten totiž ve svém § 36 odst. 3 podle pravidla *lex specialis derogat legi generali* zapovídá možnost liberace, pokud jde o zde výslovně označené přestupky. V tomto rozsahu ostatně zákon o silniční dopravě navazuje na starší správní judikaturu, když zájem na bezpečnosti silničního provozu upřednostňuje před rizikem, že případné svévolné protiprávní jednání řidiče půjde k tíži dopravce. Není proto překvapením, že v § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě najdeme mj. přestupek podle § 35 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, v jehož případě bylo vyloučení liberace dovozováno již v době, kdy nebylo zakotveno zákonem (srov. žalovaným odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59, a ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 92/2008-76).
15. V průběhu času však došlo k precizaci právní úpravy, pročež případy absolutní odpovědnosti (bez možnosti liberace) za přestupky dle zákona o silniční dopravě již není namístě judikatorně dovozovat. Zákon o silniční dopravě ve spojení se zákonem o odpovědnosti za přestupky dávají dostatečné vodítko k pochopení, v případě jakých přestupků se právnická osoba jako pachatel může či nemůže své odpovědnosti zprostit.

Žalovaný ve svém rozhodnutí správně nepřehlédl ustanovení § 36 odst. 3 zákona o silniční dopravě, následně však paušálně hovořil o absolutní odpovědnosti, aniž by rozlišoval mezi jednotlivými projednávanými přestupky.

16. Soud konstatuje, že v případě přestupků podle § 35 odst. 2 písm. h) a § 35 odst. 4 zákona o silniční dopravě byl závěr žalovaného o nemožnosti zproštění odpovědnosti správný. Jedná se o dva závažnější přestupky žalobce, což je patrné jak ze zákonem stanovených maximálních sazeb pokuty, jíž lze uložit (350 000 Kč a 700 000 Kč), tak také z toho, že zákon o silniční dopravě v jejich případě výslovně vylučuje možnost liberace, neboť je uvádí v § 36 odst. 3. Proto, pokud jde o tyto přestupky, nebylo zapotřebí zkoumat, zda žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby spáchání přestupku zabránil.
17. Jinak je tomu v případě přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě spočívajícího v absenci dokladu o oprávnění k podnikání. Ohledně tohoto přestupku zákon o silniční dopravě, na rozdíl od dvou výše označených, nezakotvuje nemožnost zproštění odpovědnosti. V takovém případě však, jak bylo naznačeno, není důvodu neaplikovat obecné ustanovení § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, a tedy připustit, že žalobce se při splnění podmínek posledně uvedeného ustanovení může zprostit odpovědnosti.
18. V naznačeném rozsahu tedy žalovaný dílčím způsobem pochybil, když své rozhodnutí odůvodnil tím způsobem, že odpovědnost žalobce je absolutní ve vztahu ke všem projednávaným přestupkům. Tato nesprávnost však dle přesvědčení soudu není dostatečným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný nepominul žalobcovu argumentaci týkající se především provádění opakovaných školení řidičů. V napadeném rozhodnutí však naznačil, že nejde o veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, když hovořil o dalších možnostech, jež jsou v dispozici žalobce, jako je udílení pracovních pokynů z nadřízené pozice zaměstnavatele, jež mohou být podpořeny hrozbou ukončení pracovního poměru či vymáhání náhrady škody. Dílčí nesprávnost se navíc týká nejméně závažného přestupku v situaci, kdy byl žalobce pokutován částkou 8 000 Kč v rámci dle absorpčního principu stanovené zákonné sazby do 700 000 Kč, což, jak uvedl i žalovaný, je trest více než mírný.
19. Také zdejší soud je toho názoru, že prokázané školení zaměstnanců, třeba i financované žalobcem, popřípadě poukaz na to, že jsou jako řidiči držiteli různých certifikátů a oprávnění, nevede k závěru o zproštění odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě. Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 10/2015-27: *„Odpovědnosti za správní delikt se nelze zprostit odkazem na porušení povinnosti vlastními zaměstnanci, případně osobami, které právníká osoba při výkonu své činnosti používá. Účelem § 43 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, který obsahuje liberační důvod, je zabránění sankce ve zcela výjimečných případech, kdy by její uložení odporovalo jejímu smyslu; odpovědnosti za spáchaný správní delikt se nelze zprostit toliko odkazem na zabezpečení povinného školení řidičů.“*
20. Uvedené závěry lze vztáhnout také k nyní projednávanému případu. Liberační ustanovení zákona o pozemních komunikacích, o němž hovořil Nejvyšší správní soud v citované právní větě, bylo totiž shodné s nyní relevantním ustanovením § 21 odst. 1 zákona o

odpovědnosti za přestupky, v důsledku jehož přijetí bylo totéž pravidlo z § 43 zákona o pozemních komunikacích odstraněno. Soud dodává, že zabezpečení pravidelných školení zaměstnanců je, jak to již Nejvyšší správní soud naznačil v posledně citovaném rozhodnutí, spíše minimem, které lze od zaměstnavatele očekávat. Shodně je samozřejmé, že zaměstnavatel do pozice profesionálních řidičů přijímá osoby s náležitou kvalifikací a oprávněními, jichž je třeba, popřípadě jsou vhodná, k výkonu takové funkce. Argumentace žalobce proto nevede k závěru o vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby žalobce přestupku zabránil. Lze si např. představit, že doklad o oprávnění k podnikání bude ve voze prakticky permanentně, což bude zaměstnavatel opakovaně kontrolovat. Zaměstnanec lze rovněž, jak to naznačil žalovaný, k dodržování povinností motivovat v rovině pracovněprávní, ať již pozitivně (výhody, prémie), či negativně pro případ pochybení. Využití takových opatření žalobce ani netvrdí.

21. Pokud se žalobce domáhal přesného návodu, jak má plnění povinností svými zaměstnanci zabezpečit, soud podotýká, že volba a přijetí konkrétních opatření za účelem dodržování právních předpisů ze strany zaměstnanců je na něm. Není přitom povinností správních orgánů a soudu doporučovat, jakým způsobem lze porušení právních povinností předcházet (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 As 299/2018-31). Napadené rozhodnutí, které se navíc možnostem žalobce alespoň elementárním způsobem věnovalo, proto není z těchto důvodů nepřezkoumatelné. Ze shora uvedeného plyne, že, ač se to žalobci nelíbí, v některých případech zákon skutečně předpokládá jeho odpovědnost za výsledek, jíž se zprostit ani nelze, a jež je tedy součástí jeho podnikatelského rizika.
22. Na shora uvedených závěrech ničeho nemění ani to, že zákon o silniční dopravě zná rovněž přestupky samotných řidičů jako fyzických osob. Možnost postižení řidičů za jimi spáchané přestupky upravené zvlášť oproti přestupkům dopravce není v českém právním řádu novinkou, nebrání založení přestupkové odpovědnosti dopravce a reflektovala ji již žalovaným odkazovaná judikatura (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 36/2007-59).

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem ke všem shora uvedeným závěrům posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil a žalobce se k výzvě soudu v tomto směru ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
25. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, jemuž náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 15. února 2023

Mgr. Lucie Trejbalová v. r.
předsedkyně senátu